

Hij speelt pop en jazz en dat speelt hij dan ook nog op alle saxofoons: sopraan, alt, tenor en bariton. Allard Buwalda (36), zondag op North Sea Jazz, is een megaklusser in de muziek.

'Mensen denken dat alles mij aan komt waaien. Ik heb er keihard voor moeten werken.'

Door Koen Schouten

Hee', zegt Allard Buwalda. Hij zet de autoradio een tikje harder. *Idols*-ster Boris zingt *When you think of me*. 'Dit ben ik dus ook. Hier, die blazers op de achtergrond. Leuk hè.' De saxofonist is op weg naar De Kuip in Rotterdam. Zes avonden speelt hij er, voor driehonderdvijftigduizend man in totaal. Want ook Marco Borsato weet: heb je een saxofonist nodig, dan bel je Allard Buwalda.

Voor de 36-jarige muzikant is zijn werk bij Borsato één van de vele klussen. Hij speelde talloze radiojingles, commercials en televisietunes in voor onder meer Radio 2, *Tros Lunchtv*, *Hints* en *Het Lagerhuis*. Met zijn blazerssectie The J-Horns begeleidde hij artiesten in televisieshows van André van Duin en Paul de Leeuw en in *Bananasplit* en *de Staatsloterijshow*. Onlangs kreeg hij nog een goedkeurend knikje van jazzcoryfee Chick Corea. De pianist was te gast bij het Jazz Orchestra of the Concertgebouw, waarin Buwalda eerste alt speelt. 'Dáár kick ik nou op. Zo'n knikje, dat hoeft zo'n man helemaal niet te doen. Dus dan doe je toch iets goed, denk ik.'

Allard Buwalda is een bekende verschijning in zowel de pop- als in de jazzwereld. Een unicum, want beide muzikale stromingen leven volkomen langs elkaar heen. De saxofonistervaart het dagelijks. 'Niet dat ik er last van heb. Maar ik verbaas me er wel over. Popgitaristen bijvoorbeeld, kennen hun collega's uit de jazz totaal niet. En andersom.'

Staat Buwalda warm te blazen bij Borsato, gaat er een deur open: 'Dat jazzgepiel doe je maar ergens anders, hè!' Buwalda grinnikt. 'En als ik een vette snijbrander-solo speel bij het Jazz Orchestra, dan zie je die andere muzikanten elkaar aankijken van: heb je Allard weer met zijn popsound.' Buwalda bespeurt een zekere jaloezie bij sommige collega's. Televisiegigs, meespelen op een nummer-1 hit: het betaalt goed. 'Maar ik heb wel een gezin. Mensen denken altijd dat alles mij aan komt waaien. Ik heb er keihard voor moeten werken.'

Dat begon al op het atheneum in Leeuwarden. Allard haalde slechte cijfers. 'Ik studeerde verkeerd. Begon pas de avond voor een proefwerk met leren, en zat dan tot diep in de nacht te blokken. Ik wist niet dat het anders moest.' Op zijn zeventiende, met nog twee jaar school te gaan, nam vader Buwalda een rigoureuze beslissing. Zijn zoon kon maar beter van school af, en naar het conservatorium. Hij 'speelde tenslotte al vanaf zijn zevende jaar saxofoon. 'Mijn vader was decaan op een middelbare school. Een vrij behoudende man. Het was heel bijzonder dat ik met school mocht stoppen.' Op het conservatorium moest Buwalda zich opnieuw wezenloos studeren. Hij bleek zichzelf een totaal verkeerde techniek te hebben aangeleerd. 'Ik was terug bij af. Moest helemaal opnieuw leren saxofoon spelen.'

De Kuip is nog leeg. De soundcheck is net klaar. Een paar muzikanten staan te frisbeeën op het veld. Marco Borsato loopt langs, zichtbaar gespannen voor het optreden. Allard Buwalda zit op het podium van de zon te genieten, zijn benen bungelen over de rand. Nerveus? 'Totaal niet. Ik hoef vanavond niets te spelen wat ik niet al veel vaker heb gedaan.' En die tienduizenden mensen dan? 'Dat merk je nauwelijks op het podium. Het is heel onwerkelijk.'

Als je volgens Buwalda ergens koelbloedig van wordt, dan is het van studioklussen. Elk nootje, ieder aspect van je geluid wordt genadeloos geregistreerd. Als het niet goed is, moet het over. Maar liever niet, want tijd is geld. 'Ik heb daar zo verschrikkelijk veel van geleerd. Je kunt bij dat werk geen moment de teugels laten vieren. Want dan zul je net zien: ben je onmiddellijk aan de beurt.'

'Van de week kwam ik in de studio. Vroegen ze me een heavy popsolo in te spelen op tenorsax. Bleek mijn riet toch niet helemaal lekker te klinken. In de achtergrond bij Borsato merk je dat niet, maar hier zat de technicus meteen aan de knoppen te draaien: "ik mis op de één of

andere manier wat hoog." Dat was even zwe-ten. Als ik na zoiets de studio uit kom en kan zeggen: ik heb het toch weer geflikt, daar krijg ik enorm veel voldoening van.'

In de kantine van het Feyenoord Stadion prikt Wibi Soerjadi een vorkje. Even verderop zitten de dames van Lois Lane. Velthuijs & Kemper begroeten radiopresentator en drummer Edwin Evers. Lee Towers komt langs om een mop te vertellen. Carel Kraaijenhof is er ook. En Trijntje Oosterhuis, Do, Ali B en Boris. Allemaal spelen ze in het voorprogramma van Marco Borsato, of ze doen een gastoptreden tijdens de show.

'Ik werd laatst voor het eerst herkend op straat', vertelt Buwalda. 'Van *Idols*.' In de leukste aflevering van de reeks, die waarin de kandidaten met een bigband mochten optreden, leidde Buwalda het orkest. Die klus had hij te danken aan *Idols*-jurylid Eric van Tijn, voor wie Buwalda al jaren studiowerk doet. 'Met de *Idols*-bigband kwam voor mij alles samen: mijn liefde voor jazz én mijn passie voor pop.' Het is volgens de saxofonist de voornaamste reden dat hij in verschillende muzikale werelden goed functioneert. 'Ik ben een jazz-freak. Ik speel oude saxofoonmuziek uit de jaren twintig in de Beau Hunks, ik geniet van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw en met mijn eigen AB-Quartet spelen we ook jazz. Maar ik vind bijvoorbeeld Slash, de gitarist van Guns 'n' Roses, helemaal te gek. Die moet je geen jazz laten spelen natuurlijk. Net zoals je een jazzgitarist niet in een hardrockband kunt neerzetten.'

Gaaf dat voor hemzelf dan niet op? Even is Buwalda stil. 'Ja, ik doe wel alles. Maar tot nu toe gaat het goed. Ik maak het mezelf wel belachelijk moeilijk soms. Ik speel alle gangbare saxofoons: sopraan, alt, tenor en bariton, en

'Popgitaristen kennen hun collega's uit de jazz totaal niet. En andersom.'

fluit en klarinet. Ik draai nu zowel in de pop als in de jazz mee in de top. Dat is zwaar. Maar juist het aanpassen aan verschillende situaties vind ik leuk.'

Van sessiemuzikanten als Buwalda wordt wel beweerd dat ze door hun kameleontische eigenschappen een eigen smool zouden onthberen. Dat ze geen origineel geluid zouden hebben. 'Mensen vragen me juist vanwege de manier waarop ik speel. Dat mijn stijl een breed publiek aanspreekt, is meegenomen. Heel vaak krijg ik geen bladmuziek, maar wordt me alleen verteld in welke sfeer ik moet spelen. Hoe ik die invul, is volledig aan mij. Er komt dus wel degelijk creativiteit bij kijken.'

'Ik heb expres niet al te veel solo's bestudeerd van grote saxofonisten. David Sanborn bijvoorbeeld, vind ik te gek. Maar zijn spel is zo herkenbaar, zo aansprekend. Als je dat zelfs maar een klein beetje gaat nadoen verlies je jezelf.'

Wat vindt hij dan van Michael Brecker, dit jaar artist in residence op North Sea Jazz, die er vaak van wordt beschuldigd dat hij generaties jonge saxofonisten om zeep heeft geholpen omdat ze hem allemaal naspelen? 'Daar kan Brecker toch niets aan doen? Dat is te wijten aan het gebrek aan persoonlijkheid van die andere saxofonisten. Van hem heb ik dus ook heel weinig uitgezocht. Ik heb op dit moment een cd in de auto zitten van Joni Mitchell uit 1976, waarop Brecker onder meer sopraan speelt. Ineens werd me duidelijk waar Branford Marsalis naar heeft geluisterd als klein jongetje. Marsalis is met die manier van spelen wereldberoemd geworden bij Sting, maar Brecker deed het toen al. Op diezelfde cd staat trouwens ook een waanzinnige rock 'n' roll-solo van Brecker. Ja, reken maar dat die gasten dat allemaal kunnen.'

In de gang op weg naar het mega-podium in De Kuip wordt Buwalda door een dame aangesproken. 'Volgens mij heb jij ooit nog op mijn bruiloft gespeeld!'

'Ja, dat hoort er ook bij', zegt de saxofonist even later. 'Een heel leuk feest was dat, trouwens.'

Denkt hij nooit: wat ik sta ik nu voor baggermuziek te spelen? 'Nooit. Al is het een James Last-medley. Juist om zoiets goed te doen. . . dat is te gek.' ■

Allard Buwalda speelt met het Jazz Orchestra of the Concertgebouw & Branford Marsalis zondag om 16.15 uur op het North Sea Jazz Festival, in de Jan Steen Zaal.
www.allardbuwalda.nl